Amb ulleres de sol a mitjanit

written by Pere Grau i Rovira | 3 de febrer de 2019

És la comparació que m'ha vingut més rapidament al pensament. Per mi tots els que atribueixen a la Crida Nacional per la República unes finalitats que no té i li neguen les reals, són gent que hi veu tan poc com si portés ulleres de sol a mitjanit, sigui qui sigui i per encastellats que estiguin dintre dels seus partits emmurallats amb el pont d'entrada aixecat. Sense tota aquesta gent amb ulleres fosquíssimes, la Crida hauria estat innecessària. I són els que, amb la seva desunió, han fet sorgir la idea d'aquest instrument transversal, els que ara en diuen el nom del porc.

No, senyors! Per molt que ho digueu i repetiu la Crida no és cap instrument malèvol per salvar del naufragi les restes de Convergència; no és cap eina "de les dretes" per evitar que ERC o fins i tot la CUP pugui ser un dia el partit més votat a Catalunya. És només l'intent (amb cap èxit assegurat) d'oferir un marc a tots els que ja estan fins als nassos dels partidismes curts de vista i de concentrar tots els esforços, totes les voluntats, tots els vots en la consecució de la independència. I quan ho hàgim aconseguit, sortir de l'escenari i que els actors tradicionals es facin la competència ideològica normal en una democràcia.

I per què es retreu a la Crida que vulgui presentar-se com a partit a unes eleccions, siguin les que siguin (i això només pot fer-ho com a partit)? La Crida no s'ha format per mirar-se des de fora, com ERC, PDeCAT, CUP, etc., segueixen fent cadascú la guerra pel seu compte i mirant-se de reüll els uns als altres. Per fer això no hauria calgut fer tant rebombori. Un dels arguments reiterats per no fer candidatures unitàries independentistes ha estat la suposició que així s'aconseguirien més vots (jo sóc dels que no s'ho han cregut mai, però això, és clar, és cosa meva). Això estaria molt bé si una vegada aconseguits aquests vots, tots plegats formessin

una pinya indestructible i unissin les forces en la mateixa direcció. Però ja s'ha vist que més que formar pinya de vegades encara gràcies que no "vagin a pinyes". Això invalida completament aquell argument. Però què pot fer la Crida davant d'aquest panorama tradicional de capelletes del que tants s'haurien d'avergonyir?

El personal de la Crida ve de totes les famílies ideològiques i (hi confio molt) recollirà vots de tot arreu, de tots els que, com he dit abans, volen tirar pel dret sense deixar-se retardar per les picabaralletes dels partits tradicionals. I aquests electors empipats són molts més dels que potser es creuen els de les ulleres de sol. Mirem-nos dos panorames possibles.

El primer: a les eleccions a les quals es presenti la Crida, la majoria de vots vagin a parar a la Crida i a la CUP i els altres partits rebin una merescuda clatellada per la seva manca de capacitat de compromís. El paper de la Crida, en aquest context, hauria de ser inclusiu i obrir la porta als partits menys votats que volguessin col·laborar en la tasca republicana.

El segon: a les eleccions, la Crida obté un resultat honorable, però els altres mantenen unes posicions no gaire més baixes de les actuals. Llavors la Crida pot fer de pivot generós que faciliti a tots un compromís eficient per fer un front republicà efectiu dins del marc que sigui. Pot donar l'exemple de generositat política que als altres tant els costa de practicar, tot i que és aquesta generositat la que els hi donaria les claus del triomf actual i futur.

Com ha escrit José Antich a *El Nacional.cat*, la Crida és una eina de molts usos. Seria irresponsable no fer-la servir. I cal repetir-ho i no cansar-se'n: aquesta eina seria innecessària si la part negativa de la nostra herència grega, l'esperit estèril de capelletes, no l'hagués feta imprescindible.